การเรียบเรียงบทเพลงเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

COMPOSING SONGS TO DEVELOP ENGLISH LANGUAGE ACHIEVEMENT ON THE TOPIC OF THE BODY BY USING SONGS FOR PRIMARY 2 STUDENTS

[1]อรญา กิจสกูล และ [2]พล เหลืองรังษี

[1]oraya kitsakoon and [2]Pol Luangrangsee

มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, ประเทศไทย

Hatyai University, Thailand.

[1]Oraya.kit021@hu.ac.th

Received : December 5, 2024; **Revised** : March 14, 2025; **Accepted** :April 29, 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย หลังเรียนโดยใช้บทเพลงในการจัดการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโปะหมอ (พรหมเทพราษฎร์บำรุง) จำนวน 3 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย แบบจับสลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเพลง แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีค่าดัชนีความ

[1] นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

[2] ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

สอดคล้องตั้งแต่ 0.67 – 1.00 และแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเพลง มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67 - 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มอิสระ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า นักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ร่างกาย แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.97)

คำสำคัญ: บทเพลง, วิชาภาษาอังกฤษ, ร่างกาย

Abstract

The objectives of research are 1) To compare the achievement in English language subject on the topic of the body after learning by using songs in learning management and the normal learning management of grade 2 students, and 2) To study the satisfaction of grade 2 students in learning English on the topic of the body using songs. The representative sample of research is students in grade 2 at Banpomor (Phromthepratbamrung) school. Include with 3 classrooms. Sample group was 2 classrooms sampling method is randoming students with lottery drawing. The research tools include songs, learning management plans using songs. Normal learning plan, post-learning outcome assessment tests with conformity indices ranging from 0.67 to 1.00, The satisfaction questionnaire for the experimental group students has a conformity index of 0.67 to 1.00. Statistical analysis utilized average values, standard deviations, and independent group mean comparisons. The research findings indicate that 1) students who used English language learning about the body using songs had higher academic achievement after studying. Students who receive normal learning arrangements were statistically significant at the level .01 and 2) Students' satisfaction with the management of English language learning about the body using songs have highest score is 4.97

Keywords : Songs, English language subject, Body

บทนำ

ด้านการศึกษาของประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความจำเป็นและเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามกระแสของสังคม โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ต้องเป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษใน สถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทย และพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ติดต่อสื่อสารได้ โดยสามารถรับและส่งสาร และ มีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี โดยเน้นความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้านวัฒนธรรม และ ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อมๆ กัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 1-2)

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่สองที่มีบทบาท และความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้น ในการเรียนภาษาใดก็ตามทุกภาษามีองค์ประกอบที่สำคัญเหมือนกัน คือ เสียง คำศัพท์ และ ไวยากรณ์ การเรียนภาษาที่จะช่วยให้เข้าใจภาษาได้ดียิ่งขึ้น คือ ความเข้าใจโครงสร้างของภาษา และการรู้ความหมายของคำศัพท์ (ดวงเดือน จังพาณิช, 2542, น. 3) ในการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปเริ่มต้นจากสอนคำศัพท์ คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความหมายที่มีความสำคัญในการสื่อสารมาก ดังที่ Wilkins (1972) กล่าวว่า ถ้าไม่มีความรู้ไวยากรณ์จะทำให้สื่อความหมายได้น้อยมาก แต่ถ้าไม่รู้คำศัพท์จะไม่สามารถ สื่อความหมายได้เลย หมายความว่าการเรียนภาษาที่สองต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่เพียงพอเพื่อให้การสื่อสารสามารถเข้าใจได้ ถึงแม้จะมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่จำกัด แต่ในทางตรงข้ามกันถ้าผู้เรียนม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารอะไรได้เลย การที่ผู้เรียนจะสามารถเขียนหรือแต่งประโยคได้อย่างถูกต้องนั้น ผู้เรียนจะต้องรู้จักคำศัพท์ ความหมาย หน้าที่ของคำศัพท์ที่จะนำมาใช้เพื่อให้การเขียนนั้นถูกต้องตามรูปแบบไวยากรณ์ และจะ นำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้อง การเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ก็เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะคำศัพท์ สามารถช่วยให้นักเรียนมีความรู้เข้าใจข้อมูลเนื้อหาและสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องอีกทั้งยัง สามารถใช้ในการสนทนาอย่างง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันเพราะการสนทนาโดยใช้คำศัพท์เพียงคำเดียว อาจจะช่วยให้ผู้ที่สนทนาด้วยเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น จึงทำให้การเรียนรู้คำศัพท์มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาในด้านอื่น ๆ อีกด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นการใช้เพลงในการจัดการเรียนรู้นับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพลงจะถ่ายทอดและสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกตลอดจนประสบการณ์ต่างๆในชีวิต การตั้งใจฟังเพลงเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายจึงเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะยินดีและเต็มใจที่จะร้องเพลงภาษาอังกฤษ แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายของเพลงทั้งหมด ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์มของการเรียนภาษาที่แท้จริงนั้นก็คือต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้ ไม่ใช่เรียนแต่ตัวภาษา ดังนั้นการที่ผู้เรียน สามารถร้องเพลงภาษาอังกฤษได้นับเป็นก้าวแรกในการใช้ภาษาอังกฤษที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนและใช้ใน ชีวิตจริงต่อไป อย่างไรก็ตามเพลงนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพลงจะถ่ายทอดและสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกจนประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตการตั้งใจฟังเพลงเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายจึงเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนนั้นมักจะยินดีและเต็มใจที่จะร้องเพลงภาษาอังกฤษ แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจเนื้อหรือความหมายของเพลงทั้งหมด ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์การเรียนภาษาที่แท้จริงนั้นก็คือต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้ไม่ใช้เรียนแต่ตัวภาษา (เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว, 2558) เพราะการเรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะเกิดในช่วงวัยเด็ก (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2552) ดังนั้น เด็กในระดับชั้นประถมศึกษาจึงเป็นช่วงวัยที่สำคัญอย่างยิ่งที่ควรเอาใจใส่และปลูกฝังการเรียนรู้ ด้านภาษา การที่จะทำให้เด็กในช่วงวัยนี้ชอบและรักการเรียนภาษา ครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศ ในการเรียนรู้ที่ดี สร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นไปในเชิงบวกหรืออบอุ่นและผ่อนคลาย ทุกคน ต่างเป็นมิตรและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตัวเองมีค่า ทั้งครูและนักเรียนเข้ากันได้ดี ทำให้เกิดความมั่นใจ รู้สึกปลอดภัย ส่งผลให้นักเรียนให้เกิดการกระตุ้นการเรียนรู้ได้สูงขึ้น

จากสภาพปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า การจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการใช้โครงสร้างประโยคจะเป็นปัญหาในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มักมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ค่อนข้างน้อย และนักเรียนไม่มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมีอคติว่าเป็นวิชาที่ยาก เรียนไปทำไม ฟังไม่เข้าใจ เหตุผลเหล่านี้เป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่น้อยมาก จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Test: O-NET) ปีการศึกษา 2564 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ย 39.22 โดยทุกจังหวัดมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ จากผลทดสองดังกล่าวครูผู้สอนควรพัฒนาการเรียนรู้ให้กับนักเรียนตั้งแต่เนิ่นๆ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้โรงเรียนจะมีการท่องคำศัพท์ทุกวัน แต่ก็ไม่สามารถช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้ดี เนื่องจากความจำกัดของเวลา และปริมาณของคำศัพท์ที่มีมากเกินไป สิ่งที่

สำคัญที่ผู้วิจัยเล็งเห็นคือ การเรียนภาษาอังกฤษแบบท่องจำไม่เกิดผลสำเร็จอีกต่อไป จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้พยายามศึกษาคิดค้นนวัตกรรมวิธีการในฐานะครูผู้สอน จึงมีความสนใจที่จะแต่งเพลงภาษาอังกฤษมาใช้ในการเรียนการสอนของนักเรียน (ศิตา เยี่ยมขันติถาวร, 2556, น.8) กล่าวว่าการใช้เพลงในกิจกรรมการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษตามนักร้องที่ตนชื่นชอบ และทำความเข้าใจเนื้อหาในบทเพลงอีกด้วย นอกจากเพลงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะ การออกเสียงแล้ว กิจกรรมการสอนโดยใช้เพลงยังทำให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ อภิศักดิ์ ภู่พิพัฒน์ (2558, น.9) ที่กล่าวว่า เพลงทำให้เกิดความเพลิดเพลิน และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียน ได้ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ และการรับรู้ทางโสตหรือหูอย่างดี ช่วยให้ผู้เรียนจดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น นอกจากคุณประโยชน์ของเพลงที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังพบงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ แสดงให้เห็นว่า เพลงสามารถช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักเรียน และช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนมากขึ้น

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้บทเพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องร่างกาย ของผู้เรียนโดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย หลังเรียนโดยใช้บทเพลงในการจัดการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบเปรียบเทียบสองกลุ่ม วัดผลสองครั้ง คือ มีการวัดผลการทดสอบหลังเรียน (Randomized control group posttest only design)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านโปะหมอ (พรหมเทพราษฎร์บำรุง) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น 76 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนบ้านโปะหมอ (พรหมเทพราษฎร์บำรุง) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับสลาก สุ่มจับห้องทดลองได้ห้อง ป.2/1 จำนวน 24 คน และห้องควบคุมได้ห้อง ป.2/2 จำนวน 26 คน โดยนักเรียนแต่ละห้องเรียน เป็นการเรียนแบบคละความสามารถ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1. บทเพลงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่องร่างกาย เป็นเนื้อเพลงอธิบายรายละเอียดของคำศัพท์ จำนวน 1 เพลง และโครงสร้างประโยค จำนวน 1 เพลง รวมทั้งหมด 2 เพลง ในบทเรียนตามหนังสือ Say hello ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ คือ 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องร่างกาย โดยใช้บทเพลง และ 2.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบปรนัย 4 ตัวเลือก 1 ฉบับ จำนวน 20 ข้อ

2.4 แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มอิสระ (t-test for Independent Samples) โดยรวมรายด้านเพื่อนำไปอธิบายข้อมูลในรูปแบบตารางต่อไป

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย หลังเรียนโดยใช้บทเพลงในการจัดการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย หลังเรียนโดยใช้บทเพลงในการจัดการเรียนรู้กับการจัด การเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การทดสอบ (t-test for Independent Samples) ปรากฏผลดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย หลังเรียนโดยใช้บทเพลงในการจัดการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คะแนนหลังเรียน	N	$\overline{X}$	S.D.	t	p
ใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเพลง	24	17.46	2.67	6.92	.000
ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	26	12.46	2.44		

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเพลง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.67 และคะแนนหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.44 เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติ สรุปได้ว่า นักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกายโดยใช้บทเพลงสูงกว่านักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ปรากฏผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	รายการ	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
1	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงมีความเข้าใจง่ายกว่าการเรียนแบบปกติ	4.92	.40	มากที่สุด
2	ขั้นตอนการสอนน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ	5.00	.00	มากที่สุด

ข้อที่	รายการ	$\overline{X}$	S.D.	แปลผล
3	นักเรียนทำแบบฝึกหัดได้อย่างสนุกสนาน	5.00	.00	มากที่สุด
4	เนื้อหาที่สอนทันสมัย และนำไปใช้ได้จริง	4.96	.20	มากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและน่าสนใจ	5.00	.00	มากที่สุด
6	สื่อและเกมที่นำมาใช้ในมีความหลากหลาย	4.87	.45	มากที่สุด
7	นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่องร่างกาย โดยใช้เพลง ไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นได้	5.00	.00	มากที่สุด
8	ความเหมาะสมของเวลาในการจัดกิจกรรมการสอน	5.00	.00	มากที่สุด
9	นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน	5.00	.00	มากที่สุด
10	นักเรียนมีความสุขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	5.00	.00	มากที่สุด
	ภาพรวม	**4.97**	**.07**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .07) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ขั้นตอนการสอนน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนทำแบบฝึกหัดได้อย่างสนุกสนาน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและน่าสนใจ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่องร่างกายโดยใช้เพลง ไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นได้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) ความเหมาะสมของเวลาในการจัดกิจกรรมการสอน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนมีความสุขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) เนื้อหาที่สอนทันสมัย และนำไปใช้ได้จริง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .20) กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงมีความเข้าใจง่ายกว่าการเรียนแบบปกติ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .40) สื่อและเกมที่นำมาใช้ในมีความหลากหลาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45) ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าการใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการบทเพลงสามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออก เสียงและการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เมื่อนักเรียนได้ฟังเพลงหลายๆครั้ง ทำนองเพลงและเนื้อเพลงจะช่วยให้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเพลงจะทำให้นักเรียนไม่กดดันในการเรียนและสามารถทำให้การเรียนนั้นสนุกและเพลิดเพลินมากกว่าการเรียนแบบปกตินอกจากนี้เพลงยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากภาษาที่ได้มาตรฐาน ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนากร ทองนำ (2562) ที่ได้ศึกษาการใช้เพลงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทย จำนวน 27 คน พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้เพลง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ธนากร ทองนำ, 2562) เช่นเดียว กับงานวิจัยของ Supeno ที่ได้ศึกษาการใช้เพลงเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยพบว่าเพลงช่วยให้นักเรียนเข้าใจ ลักษณะสำคัญของการออกเสียง และสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องมากขึ้น Supeno (2018, pp.339-346) เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เพชรลดา ฉัตรเฉลิมกิจ ได้ศึกษาผลจากการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ .05 (เพชรลดา ฉัตรเฉลิมกิจ, 2563, น.49)

2. จากผลการสำรวจความพึงพอใจนักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย โดยใช้บทเพลง มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.97 และส่วนเบี่ยงแบนมาตรฐานเท่ากับ .07 ซึ่งมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าทุกรายการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ขั้นตอนการสอนน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนทำแบบฝึกหัดได้อย่างสนุกสนาน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) กิจกรรมการเรียนรู้สนุกและน่าสนใจ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่องร่างกาย โดยใช้เพลง ไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นได้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) ความเหมาะสมของเวลาในการจัดกิจกรรมการสอน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) นักเรียนมีความสุขในการ

เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00) เนื้อหาที่สอนทันสมัย และนำไปใช้ได้จริง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .20) กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงมี ความเข้าใจง่ายกว่าการเรียนแบบปกติ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .40) สื่อและเกมที่นำมาใช้ในมีความหลากหลาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าสื่อการใช้บทเพลงในการจัดการเรียนการสอนมีผลทำให้นักเรียนสนุกกับ การเรียน ไม่น่าเบื่อ และมีแรงจูงใจในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์การเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยปาริชาติ สังข์ขาว ได้กล่าวว่า ความรู้สึกของบุคคลในทางบวกความชอบความสบายใจความสุขในการเรียนหรือ เป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความชอบความสบายใจและเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ (ปาริชาติ สังข์ขาว, 2551) และสอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำลิน เทียมแก้ว (2561) ได้กล่าวว่า ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง (น้ำลิน เทียมแก้ว, 2561)

องค์ความรู้ใหม่

การเรียบเรียงบทเพลงภาษาอังกฤษ เรื่อง ร่างกาย 3 เพลง

เพลงที่ 1 My body

Two little hands and two little hands
two little hands and clap clap clap
touch your hand up.
touch your hand down.
touch is on your head touch is on your hair
touch is on your eyes
touch is on your nose
touch is on your ears
touch is on your mouth
touch is on your face
touch is on your neck
touch is on your shoulder
touch is on your arms

touch is on your tummy

touch is on your leg and take your seat

เพลงที่ 2 size

It's a big big big

It's a small small small

It's a long long long

It's a short short short

เพลงที่ 3 Your sense

What do you see? What do you see?

I see with my eyes. I see with my eyes.

let me see, let me see.

What do you hear? What do you hear?

I hear with my ears. I hear with my ears.

let me hear, let me hear.

What do you smell? What do you smell?

I smell with my nose. I smell with my nose.

let me smell, let me smell.

What do you eat? What do you eat?

I eat with my mouth. I eat with my mouth.

let me eat, let me eat.

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน* พุทธศักราช 2551. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ดวงเดือน จังพานิช. (2542). "*การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายและวิธีสอนปกติ.*" บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว, *รายงานการวิจัยการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ*, คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ,กรุงเทพฯ:.

ปาริชาติ สังข์ขาว. (2551). *ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้บริการห้องสมุด มหาวิทยาลัยศรีประทุม.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.

พล เหลืองรักษี. (2564). *การวิจัยเพื่อการเรียนรู้* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สหมิตรพัฒนาการพิมพ์.

เพชรลดา ฉัตรเฉลิมกิจ. (2563). *ผลจากการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษผ่านเพลงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเสนา "เสนาประสิทธิ์" จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รัตนะ บัวสนธ์. (2562) *การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลิน เทียมแก้ว. (2558). *การศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการ* สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประจำปีการศึกษา 2557. รายงานการวิจัย สำนักวิทยาบริการ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.

ศิตา เยี่ยมขันติถาวร. (2556). *ความรู้เบื้องต้นที่ครูภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศรีเรือน แก้วกังวาน.(2552). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย แนวคิดเชิงทฤษฎี-วัยเด็ตอนกลาง* เล่ม 1. ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 8. สำนักพิมพ์มหาวิยาลัยธรรมศาสตร์.

อภิศักดิ์ ภู่พิพัฒน์. (2558). *สื่อสภาพจริงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหน่วยที่ 11 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. นนทบุรี*: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

Supeno. (2018). *Using songs to improve students'pronunciation.Proceeding of the 65th TEFLIN International conference, University Negeri Makassar,Indonesia. 65(1),339-346.*

Wilkins, D. A. (1972). Linguistics in Language Teaching. London: Edward Arnold.